

4. МАЙСТЕР-КЛАС

Наталія Василівна Юрчак,
учитель фізики та інформатики вищої категорії
Хмельницького НВК № 28,
м. Хмельницький, Україна

ВІЧЕ-РЕКВІЄМ «ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!»

Мета виховного заходу: вшанувати пам'ять героїв «Небесної сотні», прищеплювати любов до Батьківщини, виховувати патріотичну свідомість, розвивати бажання стати гідними громадянами України.

Оформлення зали: стіна пам'яті «Небесної сотні», прапор України, надписи «Герої не вмирають», «Слава Небесній сотні», фото героїв Майдану, на підлозі з лампадок надпис «Героям слава» і багато квітів...

Учитель: Їх назвали «Небесною сотнею» – українців, які загинули в Києві на Майдані, вулицях Грушевського та Інститутській. Гинули за честь, за волю, за право бути Українцем і за свою Батьківщину. Героїчна сотня, зробивши перший крок, журавлиним ключем полинула у вирій вічності, ставши нашими Ангелами-Охоронцями у небі.

Описати, а тим більше, відчувати глибину трагедії та болю, що впали невимовним тягарем на Україну, нині не під силу нікому. Гіркі події сьогодення не могли залишити байдужими і учнів 6-А класу Хмельницького

НВО № 28. 18 лютого 2015 року відбулося віче-реквієм, присвячене пам'яті героїв Небесної сотні.

Гасне світло. Зі сцени лунають чуттєві рядки, в яких діти висловлюють пошану та вічну пам'ять Героям «Небесної Сотні», яка виконала земну місію... *(Звучить пісня О. Вінника «Молитва за Україну»)*

Учитель: Історія будь-якого народу має періоди, дати, які є вирішальними і доленосними в його житті. Ми повинні пам'ятати і не забувати героїчні сторінки історії, коли проливали кров патріоти. Адже хто не знає минулого, той не вартий майбутнього. Героям «Небесної сотні» присвячується...

Перший ведучий: Україна не раз піднімалася з колін. Побита, у ранах та нездоланна для ворогів своїх, вона йшла ворогу під кулі, щоб захистити власних дітей. Терновим шляхом дійшла Україна до сьогоднішніх днів.

Україна: Сторіччями здригався мій народ
Від ярм, від зрад й кривавих заворушень,
І мову як духовний ополот
Втирала в бруд прямисінько у душах.
Шевченко вмер. І Лесі вже нема.
Є незалежність. Є уже свобода.
І все одно ще темно від примар.
І все одно щось гірко труїть воду.

Другий ведучий: Здавалосьь все скінчилося, давно минуло і більш ніхто не пройде шляхом тих кривавих дій. Та не так здавалосьь, як вже сталося. Що робиться з тобою, чому ти плачеш, Україно? (*Відеоролик*).

Україна: В вогні та диму страдають мої міста.
Мене понищено, спалено. А найбільше серце обливається кров'ю за сотні моїх дочок та синів, які загинули від куль власної влади. Ще болять та кровоточать рани, земля захлинається від крові та сліз матерів, сестер, побратимів.

«Небесна Сотня»... Юнаки, батьки
Їх імена мені ніколи не забути –
Вони ж за мене полягли,
Так як і ті, що захищали Крути.
Щемить у грудях, і душа болить
За долю мого рідного народу.
Але у серці іскра ще горить,
І не втрачаю віру у свободу.

1-й учень: На тебе боляче дивитись,
Нам залишається молитись.
Молитися за волю, за народ,
Щоб вже кінець-кінцем
Добитися свобод.
І вийти з клітки поневолі,
Бо нам кріпацтва вже доволі.
Невже настали Сталінські часи?
О, Боже наш, ти нас спаси!
Врятуй нам неньку Україну,
І не зроби з неї руїну.
Ми миру хочемо, добра,
Щоб Україна вільною була.
Всевишній, нам допоможи,
І Батьківщину збережи!

Другий ведучий: За три місяці Україна прожила цілу історичну епоху.

Перший ведучий: 22 листопада 2013 року заява влади призупинити підготовку до підписання угоди про Євроінтеграцію сколихнула народ України. У містах почали збиратися студентські протестні акції.

2-й учень: Спохмурніла земля,
коли звістка прийшла.
Як із вибором нас обдурили:
Знахабнілі чини, що свавіллям жили,
Курс в ЄС на «тайожний» змінили.
Ми з протестом пішли, хто ж тоді, як не ми,
Нас в столиці зібралось немало.
І здригнувся Майдан, похитнувся весь клан,
Революція слово сказала.

3-й учень: Гей, розвивайся прапор свободи!
Йди на майдани, вільний народе!

Хай не злякають нас перешкоди,
Тут ми підпишем власні угоди!
В бій барабани! Всі на майдани!
Люди Країни – правда за нами!!!

4-й учень: Влада, насилля і розкрадання,
Має відчутти наше бажання
Жити у мирі, без фальшування...
Досить неправди! Досить страждання!
Осінь не гріє руки та ноги,
Гріють надії і діалоги.

Зносити чинно мусим тривоги
Й гордо стояти до ПЕРЕМОГИ!!!
В бій барабани! Всі на майдани!
Люди Країни – правда за нами!!!

Другий ведучий: 30 листопада у Києві на Майдан вийшли сотні молодих студентів, які всіляко підкреслювали мирний характер своєї акції. Злочинна влада вчинила замах на мирний протест та на декларовані цими молодими людьми загальноєвропейські цінності. Десятки протестувальників були по звирячому побиті спецпідрозділами міліції та у важкому стані потрапили до лікарень, а доля багатьох з них невідома і до сьогодні.

Перший ведучий: Шоковані замахом на основоположні права та свободи людини та побиттям мирних студентів, сотні тисяч українців вийшли на Майдан Незалежності, вимагаючи покарання винних у побитті студентів та відставки злочинної влади.

Другий ведучий: Після двох місяців мирних протестів підтримка мітингувальників зростала. Замість того, щоб мирно врегулювати ситуацію, 18 лютого 2014 р. тодішня влада на чолі з президентом В. Януковичем віддала злочинний наказ застосувати зброю та зробити «зачистку» Майдану, застосовуючи водомети, бронетранспортери і вогнепальну зброю.

Перший ведучий: Постріл, другий, розірвалася тиша, і нестерпний біль... Кров, вогонь, стрілянина на ураження... Знову смерті, поранені, відірвані руки, проламані голови, вибиті очі, покалічені жінки, поранені священники.

5-й учень: Хмари зловісні нависли над нами,
Сили ворожі нас довго гнітуть,
Станьмо ж до бою усі з ворогами,
Смерть або воля та згода нас ждуть!

Перший ведучий: Справжні бої розгорталися в центрі Києва 18–20 лютого на вулицях Інститутській, Грушевського, на Європейській площі, Майдані, у Маріїнському парку! Навколо вибухи, стогін, горе. До нас прийшла війна.

Другий ведучий: Справжня кровопролитна війна. Нас намагалися винищити за бажання мати людську гідність і самим обирати своє життя. Настав той час, коли кожен українець мав зробити вибір: або ти станеш рабом, або будеш вільною людиною і житимеш у вільній державі.

6-й учень: Ми ж не злякаємось! Гордо і сміло
Стяг піднесемо за правес діло,
Стяг боротьби за свободу народу,
Щоб панували скрізь воля та згода!

Перший ведучий: На очах у всього світу влада розстрілювала свій народ. Майдан оточили з усіх боків, взяли у щільне кільце. Та люди не здавалися. Співали Гімн. Зі сцени лунали молитви, патріотичні пісні.

7 Учень: В лави ставаймо, стяг піднімаймо,

Хай лине грізно могутній наш спів,
Гордо і сміло за правес діло
Вдаримо разом на всіх ворогів!
Станьмо ж до бою, не згинуть ніколи
Ті, що поляжуть за щастя людей,
Ті, що життя віддадуть задля волі,
Ті, що у тюрми підуть з-за ідей!

Перший ведучий: Проти мирних мітингувальників кинули Внутрішні війська, спецпідрозділ «Беркут», на дахах будинків розмістили снайперів, завозили проплачених «тітушок». В один день тисячі мирних людей стали солдатами свого народу.

(Слайд 2).

8-й учень: Не шукайте тасмного змісту,

Просто доля, мов карта лягла:
Двоє хлопців зібралися в місто,
Двоє хлопців з одного села.
Незіпсовані, сильні, красиві,
Їм обом ще нема й двадцяти,
Їхні мами ще зовсім не сиві.
Їх просили себе берегти...
І шляхи їх згубились в тумані,
Різні долі, як різні пісні...
Хто ж міг думати, що – на Майдані,
Знов зустрінуться раптом вони.
Як від повені врунеться річка,
Так зіткнулись – очима й чолом.
Та в одного в руках єврострічка,
А на іншому – чорний шолом.
Двоє хлопців спізнались одразу
І від подиву вклякли немов.
Перший знав тільки волю наказу,
Другий з власної волі прийшов.
І дивились – не те щоб привітно,
Але злоби не знала душа,
Та між ними в ту мить непомітно,
Вже лягла неприступна межа...

І запахло в повітрі війною,
І накрила Хрещатик імла.
Та між тою й цією стіною –
Двоє хлопців з одного села!
І у темному мороці ночі
Ніби промінь з небес зазорів, –
Їм згадалися мамині очі
І прощальні слова матерів:
«Там іконка в кишені сорочки,
Матір Божа на щастя лежить...
Бережіть себе в світі, синочки
І Україну свою бережіть!
І ніколи нікому не дайте,
Щоб земля наша кров'ю спливла,
Пам'ятайте про це, пам'ятайте!!!
Ви ж бо хлопці з одного села!

Другий ведучий: Люди йшли голіруч проти озброєних вишколених беркутівців. А у них під ногами зривалися світло-шумові гранати, довкола свистіли кулі. Бійці спецпідрозділу «Беркут» застосували спецзасоби, деякого розстрілювали впритул, захоплювали і добивали поранених.

Перший ведучий: На що мітингувальники «відповіли» камінням, бруківкою, що розбирали прямо з-під ніг, петардами, та «коктейлями Молотова». Із засобів оборони у мітингувальників були лише саморобні дерев'яні щити та палиці, барикади, створені з підручних матеріалів та палаючі автомобільні шини, їх їдкий дим, що густою хмарою оповив серце України – Київ..

9-й учень: Палає Київ у вогні,

горять сталеві БТри
там на межі-передовій,
народ боронять волонтери.
Палають шини і серця,
ніхто не хоче помирати,
Перед екраном матері
і там, і там їхні солдати...
Там у шоломі зі щитом,
стоїть з Франківщини хлопчина,
з червоним на грудях хрестом,
поранених несе дівчина.
Стоїть із Харкова Андрій,
Сашко тримає оборону,
він тут вже 48 днів,
як сам приїхав з Краснодару.
Ось знову хвиля йде атак,
усе змітають водомети,
морозно трошки: «-2°C»,
горять позаду вже намети...
Всіх щільно взяли у кільце, здається ОСЬ (!)
наш дух зламають
Та хтось із права затягнув,
народний гімн усі співають.
Тримати міцно треба щит,
бо там позаду наші діти,
батьки стоять і матері,
нема куди нам відступити.
Лунає вибух поруч десь,

то світло-шумова граната
це «Беркут» мило передав,
нам подарунок від Гаранта.
І ще учора ти і я,
були звичайні активісти.
А вже сьогодні, всі ми тут:
БАНДФОРМУВАННЯ-ТЕРОРИСТИ.
По ліву сторону, під щит,
знову граната залітає,
і мій колега «екстреміст»,
на неї стрімко так, лягає!
Та, що ж ти робиш брате мій?!
Знімаю з нього «балаклаву»,
лице криваве, очі, біль...
Дівочі коси розгортаю...
Та, що ж це люди за війна?
Де бій приймають ненависний,
ті хто міцний бронезилет,
вибрав сьогодні, ніж намисто.
Хто замість плаття, мов на бал,
вже надіває «балаклави»
і так хоробро за щитом,
стоїть під натиском навали?
Ви й досі кажете, що ми,
стоїм тут всі за якісь гроші?
А може й в морзі хлопчак,
лежать за гроші теж хороші?
А може й це мале дівча,
якому вже добу не спиться,
стоїть бо радісно їй жити,
під панським катом і молиться?

10-й учень: Коли Герої в передсмертний крок,

Так віддано цю волю здобували,
Свідомо вбивці, тиснучи курок,
У пекло свої душі віддавали
Режим стріляє в потилиці й спину,
Убивають людей мисливські гвинтівки.
А все, що ми можемо – палити шини.
Україна бере початок з бруківки.
Цвітуть на Майдані смерті тюльпани,
Тріпочуть на вітрі криваві знамена,
Вогонь облизує трупи і рани.
Україна бере початок із мене.
Ріки крові уже течуть.
На країні – вогненний шов.
Дзвони дзвонять – щоб ти почув.
Дзвони дзвонять – щоб ти пішов.

Перший ведучий: Тисячі поранених і майже 100 людей вбито снайперами та бійцями спецпідрозділів міліції. Серед них – науковці, викладачі, студенти, вчителі, художники, архітектори, театральні режисери, громадські активісти. Кров цих людей стала вироком для злочинної диктатури. Ця «Небесна Сотня» своїм життям викупили свободу для мільйонів українців і дає шанс збудувати нову демократичну правову державу.

Другий ведучий: Безсмертні душі вбитих і закатованих відійшли у небеса, але вони вічно житимуть в народній пам'яті, бо «Герої не вмирають!»

11-й учень: І мовчки сотня непокорених героїв
відходила у чисті небеса,
і погляди знесилених мільйонів
дивились вслід братам, батькам, синам;
Вони загинули за нас весною
Віддали все що було в їхньому житті
І ринули у небо сотнею святою
Боронити звідти нас від ворогів
у темне небо по руках в відкритих трунах
до світу кращого крізь сльози матерів,
не буде прощення убивцям й нам не буде,
коли непомщеними лишаться всі ті, хто так любив,
хто не дістався правди, оступившись на півкроці,
горять серця, палають вільні душі,
зійшла зоря, гряде нове життя,
герої не вмирають, кличуть нас на барикади,
і хай прийме тіла їх мерзла ще земля,
витає дух нескореної волі,
grimлять щити, молитви і пісні,
рядами рівними між нас ідуть герої,
усі, хто голову поклав в ці темні дні.
З очей мільйонів – сльози потекли;
Серця мільйонів – болем умивались...
Серця ж Героїв битись не могли,
І очі їхні вже не відкривались.
А сотню вже зустріли небеса..
Летіли легко, хоч Майдан ридав...
І з кров'ю перемішана сльоза...
А батько сина ще не відпускав..
Й заплакав Бог, побачивши загін:
Спереду – сотник, молодий, вродливий
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній-сивий-сивий..
І рани їхні вже не їм болять..
Жовто-блакитний стяг покрив їм тіло..
Як крила ангела, злітаючи назад,
Небесна сотня в вирій полетіла...
На небі спокій їх чекає вже;
І Вічна Пам'ять на землі настала.
За них ми Богу молимося лише,
Та промовляєм: Слава! Слава! Слава!
(Відео «Пливе кача»)

12-й учень: Майдан... з Героями іде прощання...

Тисячі людей зібралися в цю мить.
Для когось на землі вона передостання,
А хтось в землі сирій вже мирно спить...
Вже не побачить батько, не зустріне мати...
Живого сина в світі більше вже нема...
Прийшли у путь останню проводжати
Своїх Героїв... вічна їм честь й хвала...
Ридають всі... не стримати гірку сльозу...
Покотились сльози по щоках і обороні...
Сотники, що полягли, – не встануть з сну,
Не посивіють у майбутньому вже скроні...

13-й учень: Пливають гроби по морю, як човни –

по морю рук, по морю сліз і гніву.
Пливають в човнах розтерзані сини
на хвилі молитов і переспіву.
Так ніби в жилах замерзає кров,

а потім б'є у скроні голос крові
за тим, хто тихо жив, а відійшов
у дзвонах слави праведним героєм.
Пливають човни, гойдає кожну лодь
людська долоня, тепла і тремтяча,
човнами править втишений Господь,
а серце розривається і плаче.
І кожна мати плаче, і пече
їй кожна рана у чужого сина.
Стоїть Майдан братів – плече в плече
і разом з ним ридає Україна.
Нехай же вам, герої, віддає
Святий Петро ключі від того раю,
де убійний ангелом стає,
бо він герой. Герої не вмирають.
Герої не вмирають. Просто йдуть
з Майдану – в небо. В лицарі – зі смерті.
Пливають човни. Пливають човни. Пливають...
Героєм слава – вписано у серці.

Перший ведучий: Ці люди – справжні герої. Вони загинули, як герої і проводжають їх, як героїв. У кожному районі, кожному місті та селі зупиняються процесії, що везуть домовини з тілами загиблих і місцеві люди, серед пізньої ночі, зі свічками в руках, в дощ і холод, зі слізьми на очах віддають останню шану героям.

Другий ведучий: У трагічні дні нашої держави під час протистоянь у Києві загинули і наші земляки:

(Слайд 3)

Бондарчук Сергій,
52 роки, зі Старокостянтинова
Хмельницької області, вчитель
фізики.
Загинув 20 лютого 2014 року
на вулиці
Інститутській.

(Слайд 4)

Васильцов Віталій, 37 років, народився у с. Гаврилівці, Хмельницької області. Був застрелений на вулиці Великій Житомирській 18 лютого. Без батька залишилось двоє дітей.

(Слайд 5)

Дзявульський Микола, 56 років, з Шепетівки. Вчитель географії та біології. Був застрелений снайпером на вулиці Інститутській 20 лютого.

(Слайд 6)

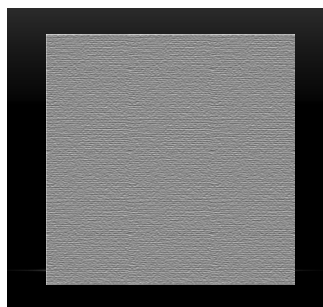
Корнесв Анатолій,
голова Рудської сільської
ради в Кам'янець-
Подільському районі,
Хмельницької області.
20 лютого вбитий
снайпером
на Майдані.

(Слайд 7)

Мазур Артем,
26 років, з міста
Хмельницького.
Активіст Євромай-
дану, чотовий 9-ї
чоти 15-ї сотні
Самооборони
Майдану. Закінчив
Хмельницький
технологічний
багатопрофільний
ліцей.

Його смертельно поранили гранатою 18 лютого під час сутичок у Маріїнському парку. Окрім того, як розповіли очевидці, його по-звірячому побили, проламали череп. В акціях протесту Майдану брав участь два місяці. Родичі планували перевезти Артема на лікування за кордон, проте 3 березня, не приходячи до тями, хлопець помер. Лицею, де навчався герой, присвоїли його ім'я.

(Слайд 8 пустий)

Семисюк Микола,
28 років,
з Хмельницького.
Загинув 20 лютого від
кульового поранення
в голову. Про хлопця
майже нічого не відомо.

(Слайд 9)

Пагор Дмитро,

21 рік. Загинув увечері в Хмельницькому біля будівлі СБУ, звідки була відкрита стрілянина. Був поранений у голову, невдовзі помер в лікарні.

(слайд 10)

Шеремет Людмила,

75 років. Була поранена в голову в місті Хмельницькому біля будівлі СБУ під час акції протесту. З будівлі СБУ була відкрита стрілянина з автомата. Жінка померла у лікарні.

Перший ведучий: І вже сердець немає молодих,
Що билися за волю разом з нами.
Лиш чути материнський плач за них,
Який блукає довгими ночами.

(До напівпрозорої чорної ширми підходить у чорній одязі мати, ставить запалену свічку і квіти)

Перша мати: Синочку, вже тебе нема, закрилися навіки очі твої,

Душа у вічність відійшла,
Ти так хотів добра й свободи
Й за це поклав своє життя.
А ти не гасни, нам весь час світи
Ясним вогнем, на промінь сонця схожим
Я вірю – ти серед святих
Перебуваєш там у Царстві Божім.

(Голос сина із-за напівпрозорої ширми) (Відео «Вірш»)

Перший син: Мамо, не плач. Я повернусь весною.
У шибку пташинкою вдарюсь твою.

Прийду на світанні в садок із росю,
А, може, дощем на поріг упаду.
Голубко, не плач. Так судилося, ненько,
Вже слово, матусю, не буде моїм.
Прийду і попрошуся в сон твій тихенько
Розкажу, як мається в домі новім.

Мені колискову ангел співає
І рана смертельна уже не болить.
Ти знаєш, матусю, й тут сумно буває
Душа за тобою, рідненька, щемить.
Мамочко, вибач за чорну хустину
За те, що віднині будеш сама.
Тебе я люблю. І люблю Україну

Вона, як і ти, була в мене одна.
(Танець-сценка під мелодію М. Скорика)
(Голос з-за куліс) Жінко, чого ви плачете?
Ваш син герой, ви що, не бачите?
Ще цей хлопчина, і он той
І цей герой, і той герой.

Мати: Героєм був для мене завжди
З тих пір, коли почав іти
з тих пір, коли сказав він «мамо»
Я так раділа, так ридала
Від щастя сльози проливала
Так, ніби знала, ніби відчувала
Я так його тримала, так оберігала
Та все ж пішов

За іншу битись маму
Мені залишив вічну рану
А я дзвонила, кажу: «Сину,
іди додому.. бо там гинуть...»
А він: «Неправда...тут все мирно...»
Мені від того було дивно...

І я його чекала... так чекала...
він вернеться... я вірила... я знала...
І він приїхав не колись... а нині...
виходжу я... дивлюсь...

моє дитя у домовині...
«як справи синку? ну кажи як справи?..
чого мовчиш...

не хочеш подивитися на маму?
відкрий же очі... вставай...
ти хочеш так лежати?
втомився, певно... вирішив поспати...
Боже... я тебе укрию...
ти ж такий холодний...
живіт запав... напевно, ще й голодний...

ходи, я вже на стіл накрила...
Ходи, тебе чекає вся родина...
А люди кажуть, що здуріла...
що мертву так трясуть дитину...
Та, що ті люди... що вони там знають...
Мій син-герой...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ! *(Виходять син із матір'ю, покладають квіти та запалені свічки)*

Другий син: Як віднині з тим болем я житиму,
мамо?

Як змиритися з тим, що у мене вже тата нема?
Він з простріленим серцем упав на Майдані,
На устах запеклось –
(Із-за ширми голос батька)

Батько: Україна в нас, синку, одна.
Друга мати: Він пішов на Майдан і поліг за сво-
боду.

Він цей вибір зробив, бо інакше не міг.
Розридався Дніпро і бурлить тихі води,
І червоною кров'ю розплакався сніг.

Другий син: Де ви, нелюди, де заховались по
ночі?

Як вас носить земля, де вам місце лишив Ахіллес?
Батько йшов уперед, він дивився вам в очі,
І цей погляд навічно злетів до небес.

(Виходить перший друг загиблого, ставить квіти і свічку)

Перший друг: Ти ненавидів, любив, збивав долоні,

Щоб країна не лишилася самотня,
І тебе, ллючи косі дощі солоні,
Прийняла до лав своїх Небесна Сотня,
І ти став хрещеним сином того неба –
Неба чистого, без гумового диму.
І нікому тут доводити не треба –
Ти віддав своє життя за Україну.

(Голос другого друга з-за ширми)

Другий друг: Я не був героєм і хотів лише жити,
Але пульс зупинився від пострілу ката.

Навіть мертвим я не покину битву,
Я й з неба вам буду допомагати.
Лиш не зупиняйтесь, вставайте, боріться,
Не може тривати вічно облога!
Нас не зупинить жодна міліція,
Єдиний вихід – це перемога!

Мене спитали: як снайпер поцілів,
Як куля знайшла тебе в темі вечоровій?
Я відповів: Я приїхав із Сміли.

В мене серце світиться від любові.

(Виходить перший брат, ставить квіти і свічку)

Перший брат: Чи чуєш, брате, Україна плаче?

Увесь Майдан співає «Пливе кача»...

(Голос другого брата з-за ширми)

Другий брат: – Та так, Устиме, вони нас не бачать,
Тому-то плачуть, от тому-то й плачуть.

Перший друг: Сусіде,

Перший брат: брате,

Перша мати: і синочку,

Другий син: й тату,

Разом: Чому на небо вас пішло багато?

(Голос з-за ширми)

Всі: – Тепер небесна сотня ми крилата,

Щоб зберігати, вас оберігати!..

Перший ведучий: Але герої не вмирають!
Вони завше будуть в наших серцях. По країні уже з'являються перші вулиці та площі, названі на честь героїв Майдану.

14-й учень: Небесна Сотня – то в серцях вогонь.

Він гаряче палав за Україну.

Віднині тихим співом заспокой

Ти, земле рідная, свою дитину.

Небесній Сотні шана й молитви,

За чисті душі, що злетіли в небо.

Ім шлях високий Боже, освяти.

І в мирі, Господи, прийми до себе.

Україна: Палають серця і стоїть над Грушевсько-го чад

І стяг український під небом тремтить переможно.

А тих, хто із чорних портретів суворо мовчать,

Навіки герої, яких забувати не можна.

Усе неможливе сьогодні перейде межу.

І доля ще буде до мене і зла, і ласкава.

Але я виходжу на площу, але я кажу:

Слава Україні – Героям слава!

Другий ведучий: Тисячі людей ідуть на Майдан віддати шану Героям Небесної Сотні, запалюють свічки і ставлять квіти. Здається, що всі квіти Землі перенесли на Майдан. Оживає Майдан – оживає Україна.

16-й учень: Живи, Україно, живи для краси,

Для сили, для правди, для волі!..

Шуми, Україно, як рідні ліси,

Як вітер в широкому полі.

До суду тебе не скують ланцюги,

І руки не скрутять ворожі:

Стоять твої вірні сини навкруги

З шаблями в руках на сторожі.

Стоять, присягають тобі на шаблях

І жити, і вмерти з тобою,

І прапори рідні в кривавих боях

Ніколи не вкрити ганьбою!

17-й учень: Усі мої сили, наснагу високу,

Й життя я віддам до останнього кроку,

Аби ти щаслива була, Україно,

Судьба моя дивна Єдина!

Перший ведучий: Ми чули, як плакала Україна

Їй було шкода всіх своїх синів

Та знов повстала із руїни,

Щоб пам'ятати славних козаків

Своїх героїв, вірних патріотів

Які боролись за чужі життя

І рідну маму, що у дома

Що припадала до вікна,

І виглядала свого сина,

А сина уже давно нема!

Він ще тієї ніченьки полинув

У вічний сон, до неба він горнувся

І жаль великий, що більш не вернеться додому

Та жаль ще більший, що його вже не вернуть!

Згадаємо поіменно загиблих героїв «Небесної сотні»

(Відео «Небесна сотня» поіменно)

Другий ведучий: Нехай палають свічки пам'яті загиблих героїв «Небесної Сотні» у наших серцях, а розмірений бій хронометра відчеканить час скорботи, душевного болю і жалю... Тож хвилиною мовчання вшануємо невмирущу пам'ять про загиблих героїв Небесного Війська.

(Відео «Хвилина мовчання»)

Україна: Нехай пам'ятають про наших героїв,

що за волю поклали безцінне життя,

що творили історію, наше минуле,

в яке вже нема вороття.

Перший ведучий: Ми ще не раз згадаємо цю весну

І ці події, і цей кривавий шлях

І закарбуємо у серці «Небесну Сотню»

Яка тепер на небесах!

(Звучить пісня у виконанні учениці «Прошу в неба». На екрані відеоролик «Прошу в неба».)